“FAİDELİ BİLGİLER” İSİMLİ KİTAPTA GEÇEN BAZI ZARARLARIN BEYANI

www.tavhid.org

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Elhamdulillah, Essalatu ve's-selamu ala Resululillah

Tevhid davetçisi alimleri kötüleyen ve onların anlattığı dini batıl gösterme mücadelesi içine giren kişi ve kuruluşlar çok sayıdadır. Bu kişi ve kuruluşlar tüm maddi imkanlarını tevhid davetini durdurmak amacıyla seferber etmiş durumdadırlar. Onlar bu amaçlarını gerçekleştirmek için kitaplar basıyorlar, sesli ve görüntülü yayınlar yapıyorlar, konferanslar düzenliyorlar, broşürler dağıtıyorlar. Ellerinde hangi türlü imkanlar var ise bunların tamamını tevhid davetini susturmak için, şirki yüceltip tevhidi aşağılamak için, muvahhidleri kötüleyip, müşrikleri övmek için kullanıyorlar. Bu aşağılık şirk kervanın ön saflarında yer alanlardan biriside hakikat! Kitabevi adı ile kitap basıp piyasaya süren ve çok kalabalık kitlelere sesini duyurabilen başarısı gösteren kuruluştur. Bu kitabevinin basıp dağıttığı kitaplardan biriside **FAİDELİ BİLGİLER** adındaki zarar dolu kitaptır. Kitap, "faideli bilgiler" adı ile Ahmed Cevdet Paşa'nın telifi olarak tanıtılıyor. 25. sayfadan itibaren faideli bilgiler kısmı bitiyor ve 455 sayfalık **"muhtelif bilgiler"** kısmı başlıyor. Bu kısım hakikat kitabevinin avanelerinin hazırladığı bir kısımdır ve genel anlamda tevhid davetini ve muvahhid alimleri hedef alan bir bölümdür. Kitap içerisinde bir çok batıl söz ve muvahhid alimlere yönelik çok ağır hakaretler vardır. Biz faydalı bilgiler adlı kitaptaki bazı zararları burada açıklamaya çalışacağız. Allah dilediğine hidayet yollarını gösterir, dilediğini de sapıklık ve küfür içinde bırakır..

FAİDELİ BİLGİLER ADLI KİTAPTAKİ BAZI ZARARLAR

1- Kitabın 4. sahifesinde dağda yada çölde yada başka bir yerde yaşayıp İslamı hiç bilmeyen ve kendisine hüccet ulaşmayan kişinin kafir ve fasık olarak isimlendirilemeyeceği iddia ediliyor. Cehaletlerinden dolayı Allah'ı birlemeyen bu kişilerin cennete de, cehenneme de girmeyeceği ve kıyamet günü hayvanlar gibi yok olup gideceği iddia ediliyor.

2-Kitabın 5. sahifesinde Şeyhu'l-İslam Muhammed bin Abdilvahhab'ın öncülüğünü ettiği tevhid hareketini oluşturan topluluktan **''melun fırka''** adı ile bahsediliyor..

3-Kitabın 6. sahifesinde insanları tağutlara karşı koymaya yönelten yazıları tasvip etmediklerini belirtiyorlar. Ve insanları tağutun kanunlarına boyun eğmeye ve tağutun himayesi altında huzur içinde yaşamaya davet ediyorlar.

4- Kitabın aynı sayfasında Amerika ve İngiltere gibi devletlerde yaşayanların dahi kendilerine hürriyet veren bu devletlerin hükümetine ve kanunlarına boyun eğmeleri gerektiği telkin ediliyor. Ve ehli sünnet alimlerinin tavrının da bu şekilde olduğu şeklinde yönlendirme –iftira- yapılıyor.

5-Kitabın 17 sahifesinde asrı saadet devrinden sonra türeyen sapık fırkaların tamamının artık unutulduğu ve memleketlerin çoğunun ehli sünnet itikadı üzere olduğu iddia ediliyor.Şiiler ve vehhabiler dışındaki herkes ehli sünnetten kabul ediliyor.

6- Kitabın 21. sahifesinde hicri 400 yılından sonra yaşayan hiçbir âlimin mutlak

müçtehit olarak kabul edilemeyeceği iddia ediliyor.

7- Kitabın 39. sahifesinde Abdulhakim Arvasi'den nakledilen sözler ışığında Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem), Ehli beytin 12 imamına diğer insanlara vermediği bir vazife olarak Kur'anın batini anlamının tebliği vazifesini verdiği iddia ediliyor. Ve tasavvuf ehli şeyhlerinde kuranın batini tefsirini 12 imamdan öğrendiği iddia ediliyor.

8- Kitabın 47 ve 48. sahifelerinde Allah Resulü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) İmam Ebu Hanife'yi ismen haber verdiği yönünde bir çok uydurma söz hadis diye nakllediliyor. Ve bu haberlerin meşhur ve sağlam olduğu iddia ediliyor. Ebu Hanife hakkında Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'den nakledilen bu haberlerin tamamının uydurma olduğunu söyleyen Ebu'l Ferec İbn Cevzi de bu haberlere uydurma dediğinden dolayı eleştiriliyor.

9- Kitabın 49. sayfasında Hz Ali'nin Ebu Hanife'yi ismiyle haber verdiği iddia etmek suretiyle Hz Ali (ra) gelecekten haber verdiği iddia ediliyor.

10- Kitabın 50 sahifesinde bir hadisin sıhhati hakkında bir muhaddis ile bir fakihin ihtilaf etmesi durumunda muhaddisin değil fakihin sözüne itibar edilmesi gerektiği iddia ediliyor. Bu kaideden yola çıkarak Ebu Hanife'nin fakihlerin en üstünü olması hasebiyle onun sözünün bütün alimlerin sözünden kıymetli olduğu iddia ediliyor. Yani Ebu Hanife bir hadisin hilafına bir fetva verdiyse onun bir bildiği vardır siz sadece Ebu Hanife'yi taklid edin denilmek isteniyor.

11- Kitabın 54. sahifesinde Allahu Teala'nın Ebu Hanife'ye (haşa) şu sözlerle seslendiği iddia ediliyor:

''Ey Ebu Hanife sen beni iyi tanıdın ve bana güzel hizmet ettin. Sen ve kıyamete kadar, senin mezhebinde olup, yolunda gidenleri afv ve mağfiret ettim..

12- Kitabın 60. sahifesinde Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) 'den ve evliyalardan yardım istemenin şirk olmadığı iddia ediliyor. Ve bu yardım talebi su içmek için çeşmeyi vasıta edinmeye, ekmek yemek için fırını vasıta edinmeye, savaş kazanmak için silahı vasıta edinmeye benzetiliyor..

13- Kitabın 61 sahifesinde Fatiha suresinde geçen **'' ancak senden yardım isteriz.''** Ayeti kerimesinin manasının '' Allah'ım ihtiyaçlarıma kavuşmak için sebeplere sarılıyorum ve senin sevdiğin kullarına yalvarıyorum. Şeklinde anlaşılması gerektiği iddia ediliyor.

14- Aynı sahifede Fatiha suresinde geçen söz konusu ayeti delil getirerek evliyadan yardım istemenin bu ayetin hükmü gereğince şirk sayılamayacağını iddia ediyorlar. Yani Allahtan başkasından yardım dilemenin caiz olduğuna dair delil olarak ''ancak senden yardım dileriz ''ayetini zikrediyorlar..

15- Kitabın 62. sahifesinde Muhammed bin Abdilvahhab'ın (rahimehullah) davetine askeri gücüyle destek olmak suretiyle tevhid davetinin yayılmasına hem kılıcıyla hem de malıyla destek olan İslam mücahidi Deriye emiri **Muhammed bin Suud** (Rahimehullah) yüzyıllar önce yaşamış olan yalancı peygamber Müseylemetü'l- Kezzab'ın soyundan geldiği iddiasıyla tahkir ediliyor, aşağılanıyor.

Şayet kişi yüzyıllar önce yaşamış atalarının durumuna göre yüceltilip, alçaltılacaksa dünyada hiç kötü adam kalmazdı zira ilk insan bir peygamber olan Hz Adem (as) idi. Ancak Muhammed bin Suud'un hayatında bir kabahat bulamayanlar onu Müseyleme'nin soyundan gelmesi iddiasıyla tahkir ediyorlar..

16- Kitabın 62. sahifesinde Muhammed bin Abdilvahhab'ın Allahtan başkasına dua edenin müşrik olacağına dair delil olarak zikrettiği Ahkaf suresi 5. ayet, Yunus suresi 106. ayet ve Keşf-üş Şubuhat kitabında delil olarak zikrettiği Zümer suresi 3. ayetin Muhammed ibn Abdilvahhab'a delil olamayacağını bu ayetlerin Mekkeli müşrikler hakkında nazil olduğunu iddia ediyorlar..

Allah'ı bırakıp da kıyamet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek şeylere tapandan daha sapık kim olabilir? (Oysa) onlar, bunların tapmalarından habersizdirler.(Ahkaf 5)

Allah'ı bırakıp da sana fayda veya zarar vermeyecek şeylere tapma. Eğer bunu yaparsan, o takdirde mutlaka sen zalimlerden olursun.(Yunus 106)

Dikkat et, halis din yalnız Allah'ındır. O'nu bırakıp kendilerine bir takım dostlar edinenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler. Doğrusu Allah, ayrılığa düştükleri şeylerde aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve inkarcı kimseyi doğru yola iletmez.(Zümer 3)

Yani bu adamların anlayışına göre bu ayetler o zaman ki Mekkeli müşrikler hakkında nazil oldu artık onlar aynı fiilleri işleseler de katiyen müşrik olmazlar! Onun içinde biz ölülerden yardım isteyenleri gördüğümüz zaman Zümer suresi 3 ayeti delil olarak alamayız. Onun içinde Muhammed bin Abdulvahhab Mekkeli müşrikler için inen ayetleri delil olarak aldığı için hatalı imiş!..

17- Kitabın 64 sahifesinde putlardan şefaat beklemenin bozuk bir inanış olduğunu itiraf ediyorlar. Onlara göre Salih insanların suretleri olan putlardan şefaat istemek bozuk bir inanıştır, ama Salih insanların ölülerinden şefaat istemek isabetli bir inanıştır! Bu noktada Mekkeli müşriklerin ameli ile bunların ameli farklı imiş..! Her iki taifede ölülerden şefaat ve yardım talep ediyorlar. Ama bunlar ölülerin suretlerini yapmadan yardım istedikleri için şirkten kurtulup inançlarında isabet etmiş oluyorlarmış! Güya Mekkeli müşrikler tahtanın yada taşın maddi olarak kendisin yardım edeceğine itikad ediyormuş da onun için yardım istiyorlarmış! Bunlar ise tahtadan ve taştan değil Salih kullardan yardım ve şefaat talep ettikleri için müşrikler gibi olmuyorlarmış!

18- Selef alimleri amelin imana dahil olduğu noktasında birleşmiştir. Oysa bu kitabın 65.sayfasında amelin imana dahil edilmesini bozuk bir inanış olarak tanımlanıyor.

19- Kitabın 67. sahifesinde **'' işlerinizde sıkıştığınız zaman kabirdekilerden yardım isteyiniz.''**şeklindeki sofiler arasında meşhur olan uydurma söz hadis olarak naklediliyor. Ve bu hadis gereğince ölülerden yardım istenebileceği savunuluyor.

20- Kitabın 69. sayfasında Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın kabrini ziyarete teşvik eden bir çok uydurma söz hadis olarak naklediliyor. Şeyhu'l-İslam

İbn Teymiyye'nin bu hadislere itiraz etmiş olmasına ''İbn Teymiyye'nin bu hadisler hakkında ki itirazı mevdudur.'' Diyerekten itiraz ediliyor. Ve hadislerin hepsinin hasen hadis olduğu iddia ediliyor.

21- Kitabın 73. sahifesinde Nisa suresi 64. ayeti kerimenin Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın kabrine gidip direkt olarak ondan şefaat istenebileceğine dair kesin bir emir olduğu iddia ediliyor. Halbuki ayet Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatta iken Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın duasıyla tevessülün caiz olduğuna dair bir delildir. Bunun böyle olduğunun en güzel örneği sahabelerin tutumudur. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatta iken sahabeler sık sık Allah Resulünden kendileri için dua etmelerini istemiştir. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) öldükten sonra ise sahabeler onun kabrinin başına gidipte ondan dua istememiştir. Şayet bu ayet Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın ölümünden sonra kabrinin başına gidip ondan dua istemeyi emr ediyor olsaydı, sahabeler Allah Resulünün (sav)kabrinin başından ayrılmazlardı..

22- Kitabın 76. sahifesinde Allah Resulü'nün ''kabrimi bayram yerine çevirmeyin'' sözünü açıklarken ''Allah Resulü kabrimi bayram yeri yapmayın derken, bayram ziyareti yapar gibi yılda bir, iki kez gelmeyin devamlı olarak gelin demek istemiştir.'' Şeklinde açıklıyorlar. Yani Allahın Yahudi ve Hıristiyanlara lanet etmesinin sebebi peygamberlerin kabirlerini çok seyrek ziyaret etmeleriymiş!

23- Kitabın 77. sahifesinde cahil kişilerin kabirlerin başına giderek ey şeyh dilediğimi ver, ey şeyh hastalığımı iyileştir, türünden sözler söylemesinin caiz olmadığını ama böyle sözler söylemenin küfürde, şirkte olmadığı iddia ediliyor. Kabirdekilerden şifa taleb etmek şirk değilmiş!

24- Kitabın 78. sahifesinde Necdli muvahhidlerin mezar üzerine türbe inşasını, türbelerde kandil yakılmasını, vb amelleri hep şirk ve küfür gördüğü iddia ediliyor. Bunun bir iftira olduğu açıktır. Çünkü Necd uleması bu amellerin büyük şirk kapsamında olmasa da şirke kapı aralayan bid'atlar olduğunu söylerler.

25- Kitabın 80. sahifesinde Allah Resulünün (sallallahu aleyhi ve sellem) mezarının bulunduğu evden ''türbe'' adı ile bahsediliyor. Ve Hz Aişe'nin, Hz Ömer'in,ve Hz Ebu Bekir'inde (radıyallahuanhum)bu türbeye defnedildiği söyleniyor. Ve ayrıca sahabenin Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın kabri hususunda ki bu türbeciliğe karşı çıkmamasının onun caiz olduğuna dair açık bir delil olduğu iddia ediliyor. Yani hz Aişe'nin (radyallahuanha)evinin bir türbe olduğu izlenimi verip, sahabeninde türbeciliğe cevaz verdiğine işaret etmek suretiyle bütün ashabı kirama iftira ediyorlar..

26- Kitabın 81 . sahifesinde Abdurrahman bin Hasan Alu'ş-Şeyh'in yazmış olduğu '' Fethu'l Mecid'' adlı kitaptan alıntılar yapılıyor. Ve burada Abdurahman bin Hasan'ın ağaç ve taşlardan fayda ve zarar ummanın, evliyanın kabirlerinden yardım istemenin, mezarda yatan ölülerin dualara icabet edeceğine inanmanın, ölülere dua etmenin, ölüler için kurban kesmenin, vb amellerin büyük küfür ve de şirk olduğu yönünde verdiği fetvasına itiraz ediliyor ve bu amellerin şirk ve küfür olmadığı iddia ediliyor.

27- Kitabın 81. sahifesinde '' Safa ve Merve, Allahın şeairindendir.'' mealindeki Bakara suresinin 158. ayetinde geçen iki tepenin Allahın şeairinden olmasına

kıyas ederek '**'iki tepe Allah'ın şeairi olabiliyorsa Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'ın türbesi! Ve sahabelerin türbeleri Allahın şeairi olmaya daha layıktır.**" Şu halde Vehhabilerin! türbeleri yıkmaları Allahın şeairlerine saygısızlıktır." Diyorlar.

28- Kitabın 82. sahifesinde Hucurat suresinde geçen **'' Ey iman edenler Allahın ve Resulünün önüne geçmeyiniz..''** ayetini zikrediyorlar ve Allahın Resulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) ne kadar değer verdiğine işaret ediyor. Sonra bu ayetten yola çıkarak Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) tan yardım istenmeyeceğini iddia edenlerin bu iddialarını bu ayetle çürüttüklerini iddia ediyor.

29- Aynı sahifede Hicaz bölgesinde cereyan eden tevhid hareketinin yani onların deyimiyle Vehhabiliğin Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hayattayken ona saygı icap ettiğini, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın ölümünden sonra ise artık ona saygı icap etmediğine inandıklarını iddia etmek suretiyle büyük bir iftira atıyorlar.

30- Kitabın 84. sahifesinde büyük İslam mücahidi Şeyh Muhammed bin Abdulvahhab (rahimehullah)'a**'' Şeytan''** yakıştırması yapmak suretiyle Şeyhi tahkir ediyorlar.

31- Kitabın 84. sahifesinde Şeyh Muhammed bin Abdulvahhab'ın Hicaz bölgesinde **''Şeyhi Necdi''** olarak meşhur olmasına işaret ediliyor. Daha sonrada kafir Muhyiddin İbn Arabi'nin bir kitabında İblis için '' Şeyhi Necdi'' isimlendirmesi yaptığından bahsediyorlar. Sonrada deniyor ki ''Vehhabilerin İbn Arabi'ye düşman olmaların sebebi Şeytana "Şeyhi Necdi" lakabını takmış olmasıdır..'' yani Muhammed bin Abdulvahhab ve tabileri İbn Arabi adlı mülhide bu sözünden dolayı düşmanlık ediyorlarmış. Sırf bu yüzden İbn Arabi'ye kafir diyorlarmış!

32- Aynı sahifede vahdeti vucüd düşüncesinin mimarı ve tevhid düşüncesinin düşmanı olan İbn Arabi'den **'' Büyük veli''** ismi ile bahsediliyor.

33- Kitabın 139. sahifesinde Fıkhu'l-Ekber'in şarihi Aliyyül Kari, Hanefilerden olan Keydani'nin fetvasına itiraz etmesi sebebiyle tahkir edilip, ayıplanıyor.
Bu fetvaya göre Hanefi olan Keydani diyor ki : ''Teşehhüde parmakla işaret etmek haramdır''Aliyül Kari'de bu fetvaya itiraz ediyor ve diyor ki: **'' Eğer Keydani'nin sözü tevil edilmezse küfür olur**. Zira Allah Resulü'nün parmağıyla işaret ettiği sabittir.'' İşte Keydani'nin fetvasına bu sözleriyle itiraz eden Aliyyül Kari bu itirazından dolayı ayıplanıyor. Bu kitabı hazırlayanlar sık sık taassub yaparak Hanefi mezhebi hakkında aşırıya kaçan ifadeler kullanıyorlar. İtikadda her türlü şirki meşru görüp, tevhid davetine karşı amansız düşmanlık gösterenlerin ameli hususlarda Hanefi mezhebi hakkında taassub derecesine varan sözler sarfetmeleri ne kadar hayret vericidir.! Sen Ebu Hanife (rahimehullah)'a bağlılık iddianda samimi isen önce şirki terk et ve tevhid ile amel et. Ebu Hanife Demokratmıydı? Ebu Hanife Allah'ı bırakıp ihtiyaçlarını ölülere mi arzediyordu?

34- Yine kitabın muhtelif yerlerinde Hanefi alimi olan Aliyyül Kari Şeyhu'l-İslam İbn Teymiye'yi reddetmediği için sık sık aşağılanıyor, ayıplanıyor ve cehaletle suçlanıyor. Yine Aliyül Kari'nin yazdığı eserlerinde ilmi bir değer taşımadığına işaret ediliyor..

35- Kitabın 138. sahifesinde Osmanlı sofilerinden olan İbn Abidin haddinden fazla övülüyor. Hatta deniliyor ki : **''İbn Abidin'e tabi olan Kuran ve Sünnete tabi olmuştur. İbn Abidin'e tabi olmayanda Kuran ve Sünnetten yüz çevirmiştir''** bu kadar yüksek derecede övülen İbn Abidin ise Hicaz bölgesinde cereyan eden kıyam hareketini kötüleyen ve Osmanlı tağutunu destekleyen bir Osmanlı sofisidir. **Şeyhu'l-İslam Muhammed bin Abdulvahhab (Rahimehullah) önderliğinde Arabistan yarımadasında cereyan eden kıyamı kötüleyen bir kişi 1000 adet kitapta yazsa cahil olarak vasıflandırılmayı hak eder.**

36- Kitabın 139 ve 140. sahifelerinde Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ın ebeveynlerinin mümin olduğunu iddia eden Suyuti'ye bir reddiye yazan ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'ın ebeveynlerinin kafir olduğunu söyleyen . Aliyyül Kari yine taşkınlıkla haddini bilmemekle suçlanıyor. Ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'ın anne babasının mümin oldukları savunuluyor. Halbuki bu hususta bir çok haber varit olmuştur ki Allah Resulünün (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisi dahi ebeveynlerinin kafir olduğunu kabul ediyor.

37- Kitabın 308. sayfasında İbn Teymiyye'nin tasavvufu büsbütün inkar ettiği söyleniyor. Ve yine İbn Teymiyye'nin ehli sünnet alimlerini beğenmediği iddia ediliyor. Oysa İbn Teymiyye'nin eserlerine az çok vakıf olanlar bu iki iddianında yalan olduğunu anlamakta zorlanmaz. İbn Teymiyye'nin vahdeti vucudu ve dine aykırı olan bidatları büsbütün inkar ettiği doğrudur. İbn Teymiyye zahidliği değil, kafirliği reddetmiş bir alimdi. Müslümanlara göre tasavvuf Allaha karşı takvalı olmak demektir. Bunun gerçek adı tasavvuf değil '' zühd'' dür. Ve İbn Teymiyye bu anlamda bir zahiddir..

38- Kitabın aynı sayfasında ve 311. sayfasında İbn Teymiyye, ibn Arabî ve Sadreddin Konevi'ye ve İbn Farıd'a kafir dediği için şiddetle reddediliyor. Güya İbn Arabi ve Konevi İslam'ın göz bebekleriymiş ama İbn Teymiyye onların değerini bilememiş ve onlara insafsızca saldırmış.

39- kitabın 309. sayfasında İbn Batuta'nın İbn Teymiye'yi zemmetmek için uydurduğu hikaye doğru kabul edilerek anlatılıyor. Halbuki İbn Batuta'nın naklettiği hikayenin uydurma olduğu ispatlanmıştır. Çünkü onun olayı naklettiği tarihte İbn Teymiyye'nin hapiste esaret altında olduğu ortaya konulmuştur. İbn Batuta'nın yalancı olduğunu ve hikaye uydurup kitaplarına yazdığını İbn Haldun mukaddimesin de haber veriyor..

40- Kitabın 308. sayfasında İbn Teymiyye hakkında bir yalan daha uyduruluyor. Güya İbn Teymiyye hicri 1. ve 2. asrın müctehidleri beğenmiyormuş. Onların şan ve şöhretlerini çürütmeye çalışıyormuş. Bunun yalan olduğu aşikardır. Zira İbn Teymiyye onları beğenmemek bir tarafa onların unutulmaya yüz tutmuş olan söz ve amellerini ümmet içinde yeniden gündeme getirmiş, unutulmaya yüz tuttuğu bir dönemde selefin eserlerini yeniden gündeme getirmiştir. İbn Teymiyye'nin savunduğu görüşlerinin dayanak noktası genelde hicri 1. ve 2. asır alimleridir.

41- Kitabın 317. sahifesinde duaların kabul olması için Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'la yada kabirdeki velilerle istiğaze edilmesi gerektiği iddia ediliyor..

42- Kitabın 319 sahifesinde **'' Allahtan başkasına dua edilmez, Allahtan başkasından yardım istenmez , Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ı dahi yardıma çağıran müşrik olur....**vb'' diye fetva veren Muhammed bin Abdulvahhab'ın bu fetvasına itiraz ediliyor. Ve gerçeğin onun söylediğinin aksi olduğuna vurgu yapılıyor..

43- Bir sayfa sonrada benzer bir fetva veren İbn Teymiyye'nin sözlerine de aynı şekilde itiraz ediliyor. Ve türbelere kurban kesilebileceği ve kabirlerden yardım istenilebileceği savunuluyor..

44- Yine kitabın 320. sahifesinde İbn Arabi'yi ve Ömer İbn Farıd'ı tekfir eden Muhammed bin Abdulvahhab'ta bu tekfirinden dolayı haksız bulunuyor.

45- Kitabın 320 ve 321. sahifelerinde İbn Teymiyye'nin kabirlerden yardım isteyenleri, kabirlerdekilere kurban kesenleri, türbelere dua eden kişileri tekfir etmediği ve İbn Teymiyye'nin bu amellere şirk derken küçük şirki kastettiği iddia ediliyor. İbn Abdulvahhab'ın ise İbn Teymiyye'nin haram dediği bu amellere büyük şirk dediği iddia ediliyor. Bu sözlerin İbn Teymiyye adına uydurulmuş bir yalan olduğu aşikardır. Zira İbn Teymiyye bu amellerin büyük şirk olduğunu vermiş olduğu fetvalarda açıkça belirtmiştir..

46- Kitabın 321. sahifesinde Allaha tapınan bir kişinin Allahtan başkasına kurban kesmesinin küfür olmadığı iddia ediliyor.

47- Kitabın 321. sahifesinde İbn Teymiyye hakkında devamlı olarak uydurdukları klasik yalanlarından birisi olan **'' sahabeye dil uzatma''** yalanını bu kez Muhammed bin Abdulvahhab hakkında kullanıyorlar güya şeyh Muhammed bin Abdulvahhab sahabeye dil uzatıyormuş!

48- Kitabın 322. sahifesinde **'' dua ibadetin özüdür.''** Hadisi şerifini delil alaraktan Allahtan başkasına dua edenin müşrik olacağını savunanları bu tekfirde hatalı buluyorlar ve duayı iki kısma ayırıyorlar ve diyorlar ki:

Tapınılarak yapılan dua sadece Allaha yapılır bu hadiste kastedilen dua tapınılarak yapılan duadır. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sadece böyle duaların ibadet olduğunu söylemiş
Ama duanın ikinci türü de var ki o da tapınılmadan yapılan duadır bu duayı Allahtan başkasına yapmak ise caizdir!..Yani bir kişi mezardaki ölülere dua etse, sadece Allahın güç yetirebileceği bir şeyi kabirde yatan ölüden istese, ama bunu yaparken onu ilah edinmeyi kastetmiş olmazsa bu amelde bir mahzur olmazmış!

49- Kitabın 324. sayfasında ölülerden istemenin şirk olduğuna fetva veren ve bunları Mekkeli müşriklere benzeten Muhammed bin Abdulvahhab'a itiraz ediliyor ve deniliyor ki : "Biz müşrikler gibi Salihlere tapmıyoruz, ve onların ibadeti hak ettiklerini de iddia etmiyoruz, biz onların aciz varlıklar olduğunu bilerekten onlardan yardım istiyoruz. Bu sebeple bizim yaptığımız şirk değildir.."-Madem aciz olduğunu kabul ediyorsun, Allah'ı bırakıpta neden aciz olduğunu kabul ettiğin bir varlığa ihtiyacını arzediyorsun? -

50- Kitabın 325. sahifesinde Hz Ömer'in yağmur duasında Hz Abbas ile tevessül etmesi hadisesine çok farklı bir açıklama getiriyorlar. Bu açıklamaya göre Hz Ömer bilerekten Hz Abbas'la tevessül etmiş, çünkü bazı sahabelerin Allah

Resulünden (sallallahu aleyhi ve sellem) başkasıyla tevessül edilip edilemeyeceği hususunda şüpheleri varmış. Hz Ömer'de bu şüpheyi izale etmek için Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'la değil de Hz Abbas'la tevessül etmiş. Bu sayede sahabeler Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'ın dışındaki insanlarla da tevessül edilebileceğini anlamışlar! Yani ölü olsun diri olsun peygamber efendimizle tevessül edilebileceği noktasında sahabenin hiçbir şüphesi yokmuş, sahabe başkalarıyla da tevessül edilebilir mi diye şüphe içindeyken Hz Ömer ölü olsun diri olsun salih olan herkesle tevessül edilebileceğini sahabelere öğretmek için Hz Abbas'la tevessül etmiş. Hz Ömer'in Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yerine Hz Abbas'la tevessül etmesi hadisesine bakarak ölü olanla tevessül edilemeyeceğine inanmak batılmış!!..

51- Aynı sahifede Hz Ömer'in söz konusu olayını dikkate alaraktan diri ile tevessül caizdir, ama ölü ile tevessül caiz değildir diye fetva veren muvahhid alimlerin bu fetvası bir çelişki olarak lanse ediliyor. Ve bu fetvalara şu sözlerle itiraz ediliyor : Madem dualara icabet eden ve fayda ve zararı yaratan Allahtır, şu halde dirilerle tevessülü neden istisna ediyorsunuz, bu anlayışa göre dirilerle de tevessül etmek caiz olmaz. Dirilerle tevessül caiz oluyorsa ölülerle tevessül edip onlardan yardım istemek neden caiz olmasın?. Bu sözlerinden anlaşılıyor ki bunlar muvahhid alimlerin sözlerini dahi anlamamış. Diri bir kişiyle tevessül onun duasını istemek suretiyle yapılır. Bunu Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'de sahabeleri de yapmıştır. Kişi öldükten sonra ise artık bu iş caiz olmaz. Çünkü caiz olduğuna dair sahih bir haber gelmemiştir. Hz Ömer bunun için Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'ın ölümünden sonra Hz Abbas'ın duasıyla tevessül etmiştir.

52- Bu cahil sofilerin tevessül konusunda İslam ulemasının sözlerini anlamadıkları çok açık çünkü kitabın 326. sahifesinde ölülerle tevessülü inkar edenlerin her nasıl olursa olsun tevessül edeni tekfir ettikleri iddia ediliyor. Oysa bu bir iftiradır. Muvahhid alimler tevessülü üç kısımda anlatırlar.

1-Caiz olan tevessül'

2-Bidat olan tevessül'

3-Şirk olan tevessül.

Biz hiçbir İslam alimin ne şekilde olursa olsun tevessül eden kafirdir. Diye bir sözünü duymadık, okumadık. Ama İbn Teymiyye'nin ya da diğer İslam ulemasının ''caiz değildir.'' Şeklinde söylediği her sözü bu sofiler '' küfürdür'' şeklinde anlıyorlar.

53- Kitabın 342. sahifesinde İmam Gazali'nin "İhya" adlı eserinde uydurma hadisler olduğu noktasında söz birliği eden Sehavi, İbn Teymiyye, Şevkani ve Aliyyül Kari İmam Gazali'ye iftira etmekle suçlanıyor. Sehavi, İbn Teymiyye, ibn Cevzi, Şevkani, Aliyul Kari ve ismini saymadığımız bir çok ulema toplanıp İmam Gazali'ye iftira etmişler. Bu saçma-sapan iddialardan anlaşılıyor ki bu kitabı hazırlayanlar hadis nedir? Hadis ilmi nasıl bir şeydir? Sened nedir? Rical nedir? Bilmiyorlar. Kuru sıkı sallayıp ancak kendilerini rezil ediyorlar.

54- Sahife 360 da İbn Teymiyye'nin cihadına bile dil uzatılıyor. Güya Moğol Sultanı Gazan Han ehli sünnet vel cemaatten bir hükümdar olduğu halde İbn

Teymiyye onun da büyüklüğünü anlayamamış. Moğolların İslam memleketlerine karşı yaptıkları zulme o dönemde yaşamış Müslümanlar şahit olduğu halde sırf İbn Teymiyye'yi kötülemek için Moğol sultanını bile ehli sünnet ilan eden şu zihniyetin adaletsizliğine ibretle şahit olunmalıdır. Ehli sünnetin kökünü kazımak için Şam'a, Mısır'a sefer yapan ordular ehli sünnet ilan edilirken, bu düşmana karşı çıkan Müslümanlar zalim olarak vasfediliyor. Onların Moğol sultanına olan sevgisinin kaynağı da aynı sayfada açığa çıkıyor. Bu Moğol sultanı da tekkecinin türbecinin birisiymiş. Bundan olsa gerek o ehli sünnet oluyor.

55- Devamla kitabın 361. sahifesinde ibn Teymiyye'nin Moğollar karşısında halkı cihada teşvik etmiş olmasını Müslümanlar arasında fitne çıkarmak olarak değerlendiriyorlar. İbn Teymiyye'nin döneminde yaşamış o tarihe gözleriyle şahit olmuş düşmanları bile ibn Teymiyye'nin Moğollara karşı halkı cihada teşvik etmesini takdir ediyorken. O dönemden hiç haberi olmayan bu tağut destekçileri İbn Teymiyye'yi Müslümanlar arasında fitne çıkarmakla suçluyorlar.

56- Kitabın 382. sahifesinde kâfir hükümetin velayetindeki Müslümanın kafir valiye itaat edilebileceği iddia ediliyor.

57- Kitabın 438. sahifesinde ''Bana yaklaşmak için vesile arayınız '' mealindeki Maide suresi 35. ayette ki **''vesile''** kavramını '' vesile sebep ve ibadetlerdir. Allah Teala'nın rızasına, sevgisine kavuşmak için farz ve nafile ibadetleri yapmak lazımdır. Tarikata girmek, bir şeyhin eteklerine yapışmak, ölülere yada dirilere yalvarmak, insanı Allaha yaklaştırmaz bilakis uzaklaştırır..'' şeklinde açıklayan kişilerin bu açıklaması eleştirilip reddediliyor..

58- Muhammed Kutub bir makalesinde "İslam dinin Osmanlıların elinde askeri alanda başarı göstermesine rağmen manasından çok şeyler kaybettiğini söyleyip İslamın ancak Osmanlının bağlayıcı kaydından kurtulabildikten sonra yeniden bir gelişme kaydettiğini ve bu gelişmenin en güzel örnekleririnde Hicazdaki vehhabilik hareketi ve Sudanda ki mehdilik hareketi! olduğunu iddia ediyor. Ve bu yeniden dirilişi fark eden haçlı emperyalizminin de hemen bu hareketleri bitirmek için harekete geçtiğini belirtiyor..

Muhammed Kutub bu makalesinde İslamın Osmanlının elinde manasından çok şeyler yitirdiğini söylediği için taştan taşa vuruluyor. Ve Türk düşmanı ilan ediliyor. Her ne kadar Kutub'un akidevi düşüncelerini kabul etmiyor olsakta ve makalesinde batıl bölümler geçiyor olsa da **Osmanlının elinde İslamın bir gül misali solduğu ve hicazdaki kıyamında bu solmuş gülü yeniden canlandırdığı yönündeki tespiti çok isabetlidir. Ve yine Haçlıların Hicazdaki İslami dirilişi bitirmek için harekete geçtiği tesbiti de isabetlidir.** İşte Hakikatcıların dillerinden düşürmediği İngiliz Casusun yaptığı itiraflarda bu hareketi insanların nezdinde bozuk göstermek için hazırlanmış bir tuzaktır. Ve o tuzağa ilk düşenlerde Türk sofileri olmuştur. Onlar Muhammed bin Abdulvahhab'ı bir İngiliz maşası gibi tanıtıyorlar. Halbuki bu kitabı basıp dağıtmak ve Şeyhu'l-İslam'ı kötülemekle kendileri Haçlıların maşası oluyorlar.. Zira bu kitap tevhid hareketinin önüne geçebilmek için din düşmanlarının uydurduğu bir iftira yumağıdır. Ve böyle bir iftira yumağının gerçek kabul edilmesi için en elverişli bölge Türkiye'dir. Çünkü Hicaz bölgesinde çekilen kılıçlar ilk olarak Türk tağutuna karşı çekilmişti. Yani Osmanlı torunlarında Necdli muvahhidlere karşı zaten bir ön yargı mevcut idi bu sebeple din düşmanları harekete buradan başladılar. Zira böyle bir kitaba Hicaz bölgesinde kimse inanmazdı.

Faideli bilgiler adı verilen zararlı kitaptaki bazı zararlara dikkat çektik. Hakikat kitabevi'nin çıkardığı her kitap aşağı yukarı bu minvaldedir. H.Hilmi Işık adlı tağut yardakçısı emekli albay tevhid davetinin yayılmasını önlemek maksadıyla çok uğraşlar vermiş çok kitaplar basmıştır. Şimdi bu kitaplar Türkiye'nin dört bir tarafına yayılmıştır. Kırkar, ellişer kez baskıları yapılmıştır. Yakın bir zamanda bu kitapların süpermarketlerde ücretsiz olarak dağıtıldığına bile şahit olduk. Yani bu tağut yardakçısı dinsiz belamlar İslamiyyeti kötülemeye ve şirki övmeye devam ediyorlar. Ve misyonlarının başarıya ulaşması için harıl harıl çalışıyorlar. İşte bunların kitaplarını okuyup inceleyip de bu adamların kimin adına kimin hesabına çalıştığını anlamamak ahmaklık belirtisidir. Kalpler Allahın elindedir dilediğini ışığa çıkarır dilediğini karanlıkta bırakır.